GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 396, maig del 2021

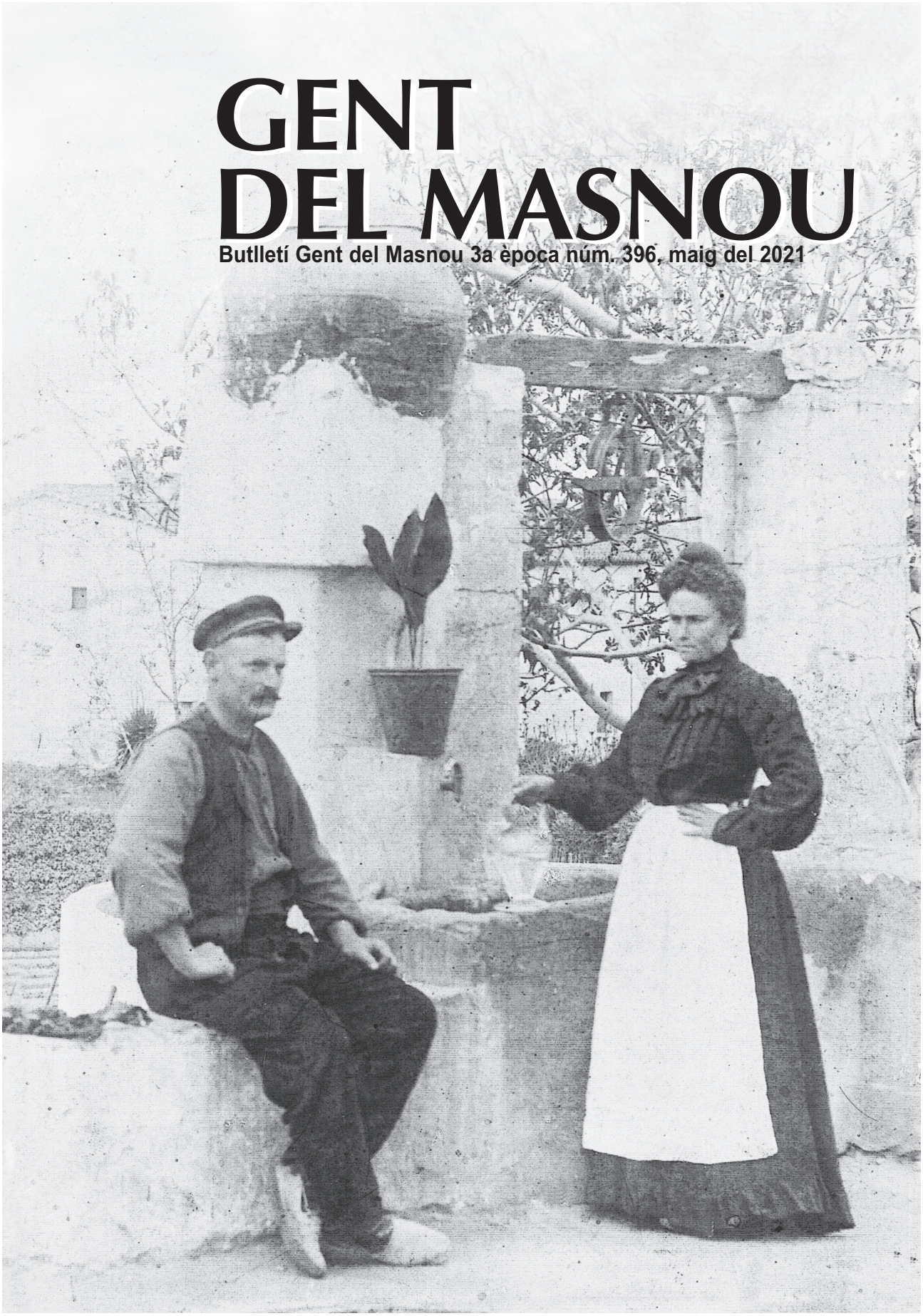

Membre de: api Col·legi de Col·laboració d'Agents immobiliaris
Agent immobiliari / Real estate

Finques Puig sl

Compravenda - Administració - Ass. jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tels. **93 555 10 60 / 17 61** · **Fax 93 555 28 90**
www.finquespuig.net · **info@finquespuig.net**

FINQUES **MESLLOC**
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

SI VOLEU ANUNCIAR-VOS A GENT DEL MASNOU TRUQUEU AL

660 09 23 81

LA VOSTRA COL·LABORACIÓ ÉS IMPORTANT PER MANTENIR AQUESTA PUBLICACIÓ

GENT DEL MASNOU

Butlletí mensual de **Gent del Masnou,** associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:
Joan Camps - Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol - Lluís Valls

Portada: A Cal Ros de les Cabres

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 16 59

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 126 82 20

gentmas@gmail.com

www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

El repartiment d'aquest butlletí als socis es fa amb el suport de l'**Ajuntament de la Vila**.

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Et proposem de venir a cantar a la *Coral Xabec*; hi seràs ben rebut.
Hi tindràs lloc com a tenor, baix, soprano o contralt.
Posa't en contacte amb

Manel Pérez 679 999 509

Qui canta, els seus mals espanta!

Editorial

SEGUIM EN LA INCERTESA

En tancar l'edició d'aquest butlletí (24/4) continuem instal·lats en la incertesa pel que fa a l'estat de les negociacions entre ERC i JxCAT, que haurien de propiciar el nomenament del nou President de la Generalitat i, en conseqüència, el respectiu Govern i, pel que sembla, encara no hi ha el consens necessari que aplani el camí per sortir d'aquest atzucac. Hi ha discrepàncies que, vistes des del carrer, semblen insalvables, com ara el paper que ha de representar el Consell per la República i els seus òrgans de govern des de l'exili, o el full de ruta a seguir en el camí que ens ha de conduir a la independència, o la credibilitat de la taula de negociació amb Madrid, entre d'altres qüestions que el mutisme dels contactes no ens permet valorar; però, sigui com sigui, en els viaranys escabrosos de la política tot és possible i, com dèiem en el butlletí del mes d'abril passat, seguim confiant que finalment hi haurà *fumata bianca* i s'evitarà anar a petar a unes noves eleccions que ningú no desitja ni veu amb bons ulls. La paciència dels votants, però, té un límit i caldria no traspassar-lo.

UN BRI D'ESPERANÇA

En un altre ordre de coses i pel que fa a les mesures de contenció del covid-19, que fa tant de temps que ens acompanya, aquest migdia (24/4) el Govern de la Generalitat, avaluant l'escassa incidència causada pel puntual desconfinament de Setmana Santa, ha difós la notícia esperançadora d'obrir l'aixeta del confinament comarcal a partir del dilluns 26 d'abril, provisionalment i durant una setmana, a l'espera de fer-ne un seguiment puntual dels efectes. Malgrat el que representa aquesta lleugera alenada d'aire, altres mesures restrictives com el confinament nocturn, les limitacions horàries de la restauració i hosteleria, etc. etc. continuaran temporalment vigents, atès que l'índex de contagis encara no ha arribat als nivells desitjables i que la pressió hospitalària continua sent molt alta, especialment sobre les UCI's. Esperem que el seny de tots plegats no malmeti aquest minso alleujament i que, sense abaixar la guàrdia i amb l'administració sistemàtica i ordenada de les vacunes, a poc a poc ens apropem a la llum del final del túnel.

ASSEMBLEES TELEMÀTIQUES

Tal com hem anat anunciant, el proper diumenge 30 de maig, a les 12 del migdia, celebrarem les assemblees de socis ordinària i extraordinària d'enguany. Condicionats per les exigències sanitàries, intentarem sortir-nos-en telemàticament, atès que no ho podrem fer presencialment com desitjaríem. Uns dies abans comunicarem a tots els socis que disposen de correu electrònic l'enllaç per poder-hi participar. Esperem que aquest entrebanc no sigui impediment per a una bona participació, a la qual us animem.

El President

Sumari

EDITORIAL 3
BÚSTIA OBERTA 5
DE LA CREATIVITAT AL CRETINISME Joan Camps. 6
VEUS Elena Bosch 8
INCOHERÈNCIES Joan Maresma Duran 9
HISTÒRIES DE LA VILA Joan Muray 10
VIVÈNCIES Pep Parés 13
SOM Oriol Lugo 14
ELS ÚLTIMS DE FILIPINES Josep Condeminas 15
PARLEM DE LLIBRES Pere Martí i Bertran 16
POESIA DE JOSEP VENDRELL 17
DITES I PERSONATGES (63) Albert Vidal 18
TEATRE CAPITAL Rosa M. Isart 20
CRÒNIQUES D'ULTRAMAR Joan Muray 20
LA PUNTA DE LA LLENGUA (121) Esteve Pujol 21
GENT DEL MASNOU INFORMA 22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA El Cullerot 23
ASSEMBLEA GENT DEL MASNOU 2021 24

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

FARMÀCIA DE GUÀRDIA

La farmàcia de guàrdia serà oberta 24 hores seguides.
De les 9.30 del matí a les 9.30 de l'endemà.

-- Maig 2021 --

1	**dissabte**	**Aymar**	1 de Maig
2	**diumenge**	**Aymar**	
3	dilluns	Riera	
4	dimarts	Fàbregas	
5	dimecres	Viamar	
6	dijous	Dominguez	
7	divendres	Aymar	
8	dissabte	**Ocata**	
9	**diumenge**	**Ocata**	
10	dilluns	Fàbregas	
11	dimarts	Viamar	
12	dimecres	Dominguez	
13	dijous	Aymar	
14	divendres	Ocata	
15	dissabte	Riera	
16	**diumenge**	**Riera**	
17	dilluns	Viamar	
18	dimarts	Dominguez	
19	dimecres	Aymar	
20	dijous	Ocata	
21	divendres	Riera	
22	dissabte	Fàbregas	
23	**diumenge**	**Fàbregas**	
24	dilluns	Domingue	Pasqua Granada Festa local
25	dimarts	Aymar	
26	dimecres	Ocata	
27	dijous	Riera	
28	divendres	Fàbregas	
29	dissabte	Viamar	
30	**diumenge**	**Viamar**	
31	dilluns	Aymar	

-- Juny 2021 --

1	dimarts	Ocata
2	dimecres	Riera
3	dijous	Fàbregas
4	divendres	Viamar
5	dissabte	Dominguez
6	**diumenge**	**Dominguez**
7	dilluns	Riera
8	dimarts	Fàbregas
9	dimecres	Viamar
10	dijous	Dominguez
11	divendres	Aymar
12	dissabte	Ocata
13	**diumenge**	**Ocata**
14	dilluns	Viamar
15	dimarts	Riera
16	dimecres	Ocata
17	dijous	Viamar
18	divendres	Dominguez

Horaris de les farmàcies del Masnou

	De dilluns a divendres	Dissabte
Aymar (Maricel) **Almeria, 14 · 93 555 03 81**	**9 - 21**	**9- 14**
Domínguez (Est. Masnou) **Enamorats, 2 · 93 555 59 36**	**8 - 20.30**	**9 - 13.30**
Fàbregas **Navarra, 68 · 93 555 19 79**	**9 - 13 i 16.30 - 20**	**9.30 - 13**
Ocata **JFKennedy, 5 · 93 555 33 08**	**9 - 20.30**	**9 - 20.30**
Riera (Club nàutic) **J.Llimona, 22 · 93 555 08 55**	**9 - 20.30**	**9 - 20.30**
Viamar **Prat de la Riba, 23 · 93 555 04 03**	**9 - 20.30**	**9 - 14**

bústia oberta

Les cartes de la Bústia Oberta **cal** que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o **inicials**. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

«SENSE PATI NO HI HA CASINO»

Darrerament s'ha fet molt de «soroll» mediàtic sobre el pati del Casino en tant que, aquest, només ha estat un agent passiu del que està passant al seu entorn.

La mutilació del pati, la destrucció de les pistes esportives per a la construcció d'habitatges i locals comercials que ha dissenyat el govern municipal en aquest espai contribuiria a densificar encara més aquesta zona i, irremeiablement, condemnaria el Casino –l'associació en actiu més antiga del Masnou (any 1875)– a la seva desaparició.

La Casa Benèfica, el Casinet, La Calàndria i el Casino del Masnou, entre d'altres que venen de lluny, són una mostra positiva de l'autoorganització i força de la nostra societat; per tant, cal preservar i potenciar aquestes institucions i d'altres de similars perquè són capaces d'autogestionar-se i ser útils a la societat.

El Casino, que és una associació sense ànim de lucre, és una illa urbana indivisible situada en la part més central del Camí Ral, formada per un edifici extraordinari construït a l'entorn d'una masia (datada en 1375) i un pati que acull, més que gustosament i des de fa molts anys, associacions com DISMA, ÈSQUIMA, l'Aplec de Sardanes, actes de la Festa Major i molts altres esdeveniments com ara Olimpíades Escolars, revetlles, campionats esportius a l'aire lliure i molts tallers de diversa naturalesa: cal assenyalar que les activitats són obertes al conjunt de la ciutadania!

És important saber que actualment s'està gestant, juntament amb l'Ajuntament del Masnou, un projecte molt il·lusionant, que, de fructificar positivament, consistiria en la restauració integral del teatre del Casino i això significaria un pas històric i una deixa extraordinària per a les actuals generacions i les futures.

Joaquim Pera i Crusat
President del Casino del Masnou

QUAN PINTEN BASTOS

Quan pinten bastos tothom té por, tothom va amb peus de plom i es fan coses que en situacions normals hom no faria; es prenen mesures, es prenen decisions, es dicten normes, es cometen encerts i equivocacions.

Entenc que, quan les coses no van fines, es prenguin precaucions, però fer-te sentir com un culpable quan vas a cobrar un taló al portador de 35€ a qualsevol banc això ja és vergonyós.

Diuen que el diner és l'única cosa que no entén de sentiments, odis, esperances, il·lusions, pàtries, família o amor. El diner no té ànima, però té poder i decisió, per tant, la gent amb qui es belluga firma d'antuvi un pacte de fidelitat a ell, al déu de l'engany, la trapelleria, l'avarícia i l'ambició per sobre de tot i de tothom.

El diner és suat, és treballat, és estalviat i és bo per viure, però massa vegades és robat, malversat, estafat, comprat, enganyat, volgut, assassinat, emmetzinat, cobejat i, a les mans de gent que el toca, la pot fer bona però també la pot fer dolenta.

– Jo només soc una treballadora

– Sí, però a algú m'haig de queixar si em sembla que el tracte que em dispenseu no és el correcte

– Però és que són les normes, sr.; tots el bancs ho fan –Doncs així a tots el clients que els estan mantenint tracten igual de malament i això francament és indignant. Que em facin ballar com una baldufa per pagarme uns diners que no són seus; per favor, que el país no està en fallida ni estan tirant bombes pels carrers.

Por de perdre, por de no guanyar, por de caure, por de no arribar, por d'estimar, por d'empènyer, por d'ajudar, por i més por.

I al banc del costat igual i al de més enllà idèntic, tant és que ens diguin que són dels nostres com que miren per tu, tant és que portin nom de casa com de fora, tant és que estiguin a l'última en tecnologia informàtica com que diguin que la gent són la seva raó de servir... collonades!

Au, no ho he dit tot, però ja ho he dit.

Lluís Valls i Marí

T'AGRADARIA CANTAR EN UNA CORAL?

Vols venir a cantar a la Coral Xabec? Hi tens lloc com a tenor, baix, soprano o contralt.

Posa't en contacte amb Manel Pérez **679 999 509**

Qui canta,
els seus mals espanta!

DE LA CREATIVITAT AL CRETINISME

Joan Camps Ortiz

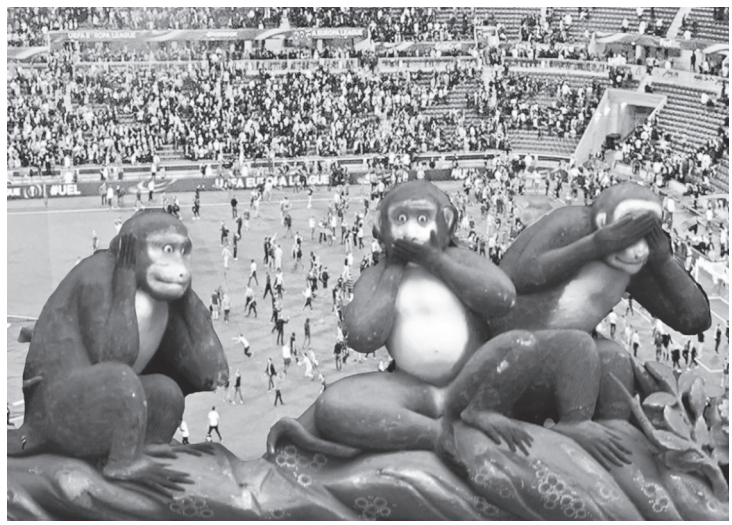

L'ateisme és una presa de consciència de quant temps hem perdut donant credibilitat a la doctrina creacionista, un retard imperdonable de l'evolució del pensament humà encetat per Sòcrates quan, quatre-cents anys abans de Crist, va anunciar la incertesa del seu saber, afirmant humilment: ***hèn oîda hóti oudèn oîda,*** que, traduït al català**,** literalment significa: ***Només sé que no sé res***, Un avís per a navegants pronunciat fa més de dos mil·lennis dient-nos "no sigueu tan babaus: malfieu-se dels qui prediquen la veritat amb doctrines que us volen convertir en mansos anyells, dòcils servidors dels seus afanys de domini esclavista". Si la història l'escriuen els vencedors de les guerres colonitzadores, la veritat escrita és una història increïble. Ja que, ***No es pot saber alguna cosa amb absoluta certesa, fins i tot en els casos en què un creu estar-ne segur.***

El diccionari català està farcit de paraules que comencen amb la partícula o síl·laba CRE, i les quatre primeres provenen de l'arrel CREAR, fer alguna cosa del no-res. Paraula del Gènesi que ens parla de la creació del món, de quan el nostre món encara era pla, i l'univers sencer era només allò que els nostres antecessors no veien més enllà del nas. L'error ens prové del Gènesi, quan avui per avui sabem que res de nou pot sortir de no-res, perquè hi ha dues premisses que condicionen l'origen de l'univers material que no tenen principi ni tenen fi. Em refereixo als conceptes **temps** i **espai**, que la ciència certa, com la millor percepció objectiva que tenim a l'abast, constata que mai no han tingut principi ni mai no podran tenir fi.

Precisament, és l'existència humana que ens fa testimonis d'una realitat virtual de la matèria limitada per la percepció dels sentits, les antenes que ens permeten veure, escoltar, olorar, gustar i palpar. Testimoniatge, però, que no demostra la tangibilitat de la matèria, ja que com a primera hipòtesi la llum i el color ens arriben a través de diferents òptiques, la dels daltonians, que no distingeixen els verds dels marrons, dels miops, que no hi veuen tres en un burro, i dels que ho desenfoquen tot fins a l'extrem de percebre només llum o quedar-se totalment a les fosques limitats a una realitat invisible, raonament que podem aplicar també a l'oïda, tacte, gust i olfacte.

És veritat que la saviesa xinesa ens proposa els tres micos savis i llestos: no veure-hi, no sentir-hi, no parlar de tot allò que ens pot posar en un jardí selvàtic ple de predadors. Però, ningú no pot asseverar que l'existència sigui real, atès que el potencial de la memòria no necessita de l'univers material, ja que en si mateixa pot elaborar un univers i una existència individual absolutament virtuals i diferent per a cadascú de nosaltres.

Si hem de donar credibilitat al creacionisme, la memòria és suficient per crear una holografia virtual de l'univers, amb un present i un passat, que materialment mai no han existit o que ha existit sempre, ves a saber! Però mentre el món ens sembli com és, la creativitat és una cosa inaccessible a la humanitat, ja que l'expertesa i la intel·ligència atea no admeten la imatge i semblança al creador inexistent, i el pensament és un recurs que no permet inventar i menys crear res del no-res; el màxim a què podem aspirar és rebuscar en la memòria individual i intransferible que tragi-nem, on de ben segur hi ha tota la veritat absoluta que sempre ha existit, però que, si continuem badant, ens quedarem eternament amb el **només sé que no sé res**.

Vet aquí aquesta llarga reflexió, que dedico a tots aquells que estaven tan contents per la gran idea de la "Superlliga Europea" de Florentino Pérez, el promotor del "Castor", catàstrofe ecològica que ens ha endeutat tres generacions de totes les famílies que cuinem i ens escalfem amb el gas natural. Resulta que don Florentino, no conformant-se a endur-se'n la part més grossa del pastís del futbol espanyol, ha volgut autoelegir-se com a ***capo*** del futbol europeu, una manera de fer el pastis més gran i ser menys a repartir i fer, del futbol espectacle, el brou de cultiu més espès encara que generi el cretinisme perniciós que no para de créixer, fomentant l'addició a les apostes, l'excitació d'un fanatisme intolerant, abonant l'arbitrarietat i la tolerància de la violència verbal i física on el masclisme, la xenofòbia i el partidisme exaltat es troben la mar de bé.

Igual que passa en el crim organitzat, les màfies tenen un codi d'honor, el qual acota les àrees on opera cadascuna, i sembla que aquesta vegada, Florentino Pérez, volent imposar el cisma de la seva llotja particular, ha rebut la reacció dels qui, assemblant-se més a ell, no volen ser menys que ell.

Tallers Masnou
G.Oliveras Taller Multimarca

Després de gairebé 100 anys Tallers Masnou diu adeu a la Vila

Fa pràcticament 100 anys, 98 concretament, que l'avi Genís Oliveras Albiol, veient la projecció de futur que tenia l'automòbil, deixava l'ofici de manyà i minaire i es dedicava a reparar cotxes.

L'avi Genís Oliveras Albiol

Tallers Masnou, conegut també com a Cal Minaire, ens diu adeu i fins a sempre. En Genís i l'Àngels han decidit fer altres camins perquè la vida sovint ens demana, una estona o altra, canviar de rumb i continuar cap a altres objectius.

Aquest taller de mecànica, de tants anys al Masnou, és el més antic i tres generacions l'han tirat endavant en les reparacions de vehicles. Hem de tenir en compte que quan l'avi va muntar el taller eren únics en tot el tram que va de Montgat a Mataró i que dels tallers que posteriorment es van anar instal·lant al poble gairebé tots els responsables havien après o treballat a cal Minaire. En cent anys imagineu les coses, cotxes i anècdotes que hi han passat; m'explica

L'Eudald Oliveras (dreta), amb un company ciclista, al darrere el camió grua de l'empresa, únic en el tram de carretera entre Montgat i Mataró cap als anys 50-60

en Genís que quan varen muntar el taller i, davant de l'escassetat de petits elements d'automòbil, l'avi comprava a gent, bàsicament a nanos, cargols, volanderes i peces de cotxe trobats i buscats al voltant del tram de carretera que anava del Masnou fins pràcticament a Mataró; eren altres temps. Des dels emblemàtics Hispano Suiza, Ford, Renault, Peugeot, Mercedes, tots ells gruixuts, resistents i immortals i totalment mecànics fins als últims models més tecnològics que estan revolucionant el món automobilístic, Tallers Masnou sempre ha estat al peu del canó.

Una gran empresa que ha deixat empremta al nostre poble i que, ara, per continuar endavant hauria de fer un replantejament total i una gran inversió per poder enfrontar-se als nous reptes del segle XXI. L'última etapa de Cal Minaire, després de la mort de l'Eudald Oliveras, el seu fill Genís passava a ser-ne el responsable l'any 1989, i tota la família va ajudar a posar altre cop el negoci en funcionament. La mare, la Montserrat Pons, les filles, la Maria Antònia i la Roser Oliveras, i fins i tot el benjamí, en Xavi Oliveras, aportaven una inestimable ajuda i, encara que novells en la direcció d'una empresa, hi havia moltes ganes i bona voluntat per eliminar entrebancs i els problemes que sorgien. També el bon assessorament tècnic per part de fidels treballadors posaven altre cop en funcionament l'empresa aturada. En l'ultima època de Tallers Masnou en Genís Oliveras li ha sabut donar l'impuls necessari per continuar amb el taller de mecànica i posar el nom on li pertoca i, encara que el seu desig hauria estat portar l'empresa als 100 anys, ha hagut d'acceptar que no sempre les coses surten com voldríem i que la vida és molt curta per no tenir-la en compte. Tot i que ens explica que trobarà a faltar la feina, la gent, els reptes, les satisfaccions, els clients amables i els bons moments, a partir d'ara el camí serà diferent, més tranquil i segurament més planer.

Moltes gràcies, gent de Masnou, que heu confiat en la nostra professionalitat i en la nostra empresa. Tractar amb vosaltres ha estat un plaer i, si us podem ajudar i vosaltres ho voleu, sempre estarem a la vostra disposició. Fins a sempre.

Genís i Àngels

Tallers Masnou

Veus

Cantar en temps de Pandèmia (2)

Elena Bosch

Per Sant Jordi la Coral Xabec va poder fer una petita cantada poètica.

El passat 24 d'abril, a l'hora del vermut, el pati de Can Malet va acollir un grup de gent agraïda de poder, d'alguna manera, celebrar l'esperança que les festes tornin a ser motiu de trobada.

Després d'unes paraules de presentació de Jordi Lalanza, director de la Coral, va començar l'acte.

Tres dels nostres cantants, Esteve Pujol, Joana Bofarull i Enric Badal són, a part de cantaires, poetes i havien preparat tres dels seus poemes per acompanyar la nostra música. Un quart poema, aquesta vegada de Miquel Marti Pol, va arrodonir les lectures.

Els poemes eren: **Sant Jordi**, **Estimar**, **Abril** i **Primavera robada**.

La música va començar amb la **Invocació a Sant Jordi** de Haendel; va continuar amb la peça **El cavaller enamorat**, i l'oració escrita per Salvador Espriu, **Senyor Sant Jordi**. Finalment **El cant dels ocells**, tan harmoniós, tot i ser una cançó de Nadal, va sonar a primavera.

La veritat és que poesia i música combinen molt bé i van aconseguir crear un ambient molt agradable i acollidor.

La festa, però, no va acabar aquí.

En acabar el recital, l'Ajuntament del Masnou va retre un petit homenatge a la Coral Xabec.

L'any 2020 havia de ser l'any de la celebració del 25è aniversari de la Coral. Això no va poder ser. Ja ho sabeu, el virus va frustrar moltes coses, entre altres l'homenatge que estava previst i els assajos de la peça que estàvem preparant per cantar en aquella ocasió, el **Gloria** de Puccini.

Aquest acte va ser un acte de reconeixement a la Montserrat Llagostera com a directora de la Coral. A la seva dedicació i bona feina. També als cantaires que han seguit el seu mestratge.

Al meu entendre, celebrar els aniversaris és, d'alguna manera, celebrar la continuïtat de les coses, la fidelitat als projectes que funcionen.

Montserrat Llagostera, en fer una mirada retrospectiva sobre el que ha estat la nostra estimada Coral, diu literalment:

"...ha estat una coral trencadora d'estereotips..."

"...ens ha guiat l'optimisme, l'afany de superació i la paciència per aconseguir tots els reptes que ens proposàvem."

"...estic orgullosa d'haver sigut tossuda, d'haver confiat en vosaltres i de fer el nostre camí."

Després de 25 anys, la Coral Xabec canta sota una altra direcció, però continua cantant.

I que per molts anys!

Coral Xabec, abril 2021
Fotografia de Ramon Boadella
Imatge cedida per l'Ajuntament del Masnou

Incoherències

Joan Maresma Duran

Suposo que els humans ens definim, entre moltes qualitats i defectes, per la incoherència. El que vaig dir ahir ho matiso avui. Si escolto algú i em penso que treballa millor que jo, seguiré els seus consells. Hi ha persones que eren del *Glorioso Movimiento Nacional* i després van ser demòcrates de tota la vida. D'això se'n diu evolució o ser un barrut, com vulgueu.

El que ja no entenc –hi ha moltes coses que ja no comprenc– és aquesta falta de coherència en els decrets –municipals, regionals, nacionals– que s'escriuen arreu per aturar aquesta malaltia que domina el món des de fa ja més d'un any.

Dies enrere –concretament el dia 21 de març, diumenge–, el batlle de *Rio de Janeiro* va publicar un decret –va sortir el diumenge al vespre; premeditació i traïdoria– en el qual els festius del dia 21 d'abril – *Tiradentes*, heroi nacional del segle XVIII– i del dia 23 d'abril– Sant Jordi, patró de l'estat de Rio– s'avançaven i s'unien amb la Setmana Santa i hi hauria 10 dies de tancament generalitzat –excepte els serveis essencials que ningú no sap ben bé com definir– ja que el Coronavirus fa estralls entre la població *carioca*.

Aquesta mesura entrava en vigor el dia 26 de març i duraria fins al dia 4 d'abril. Repeteixo que jo ja no entenc res de res. Sí que em pregunto moltes coses perquè veig que tot és un absurd i moltes situacions ratllen el que és grotesc. Fa un any que ja dura aquesta pandèmia. I els gestors ho tanquen tot… Em sembla que és més car tancar-ho tot que no construir hospitals de campanya. Diuen que falten llits per als malalts… No han tingut temps d'haver encarregat més llits i equips? A qui interessa que l'economia s'enfonsi?

L'alcalde mana que el decret entri en vigor el dia 26. El decret veu la llum el dia 21. Què fan els *carioques* acabalats? Surten de la ciutat i se'n van a la segona residència. El que era pensat perquè tothom es quedés a casa es va convertir en un embús de molts quilòmetres a les carreteres… Feta la llei, feta la trampa.

"No es pot anar a la platja" diu el decret… I molta gent, sorprenentment, obeeix –em comença a fer por aquesta obediència incondicional. Però això vol dir que es tanquen les guinguetes de les platges. I els venedors ambulants –a la platja hi treballa molta gent– tampoc no poden sortir a guanyar-se les garrofes.

"Com que el virus causa molts danys i jo no he construït hospitals de campanya ni he millorat gaire la sanitat, decideixo reduir els autobusos, els trens i els metros que circulen… La idea és que tothom es quedi a casa i que Déu ens guardi a tots", imagino que pensa el batlle. Soc benvolent. Potser pensa que si mor molta gent haurà de pagar menys pensions… A Brasil –suposo que a molts llocs del planeta excloent-ne alguns llocs d'Europa, Estats Units, Canadà, Japó o Oceania– la gent no té estalvis i viu al dia. I això vol dir que ha de deixar la casa per treballar o fer feines mal pagades… I hem vist els transports públics atapeïts… La idea era frenar l'expansió del Coronavirus que ja sembla l'organització *Spectre* de les pel·lícules del James Bond: sempre guanya i és pertot arreu. Fa falta el 007 en acció…

Aquest tancament es va a allargar –hi va haver una pròrroga– fins al dia 8 d'abril. El dissabte dia 10 d'abril vam sortir amb uns amics a picar a l'*Avinguda Atlàntica* de *Copacabana* (salvant la distància, seria el *Camí Ral* de la Vila) i vam parar en un lloc equivalent a *Vins i Divins* per dinar a la terrassa ja que el dia era bo. Va ser una gran equivocació ser a fora: no exagero si van passar trenta persones o-ferint mercaderies o trastos que no va-lien res… Em vaig cansar de dir "no, gràcies".

Però aquestes persones que oferixen foteses són persones que mereixen un respecte, que no et roben i que intenten sobreviure en un món molt cruel on els ciutadans desfavorits sembla que han estat abandonats pels qui governen. Penseu que hi ha més de la meitat de la població del planeta que sobreviu amb 6 euros al dia segons el Banc Mundial.

No dubto que aquesta malaltia ha matat un munt de gent. Dubto de les mesures que prenen els qui dirigeixen i que –diuen– són en nom de la ciència… Em penso que no tenen res de ciència i sí molt de demagògia o d'interessos… Que no sé quins són… Si el coronavirus és com *Spectre*, les caixeres dels supermercat ja haurien de ser totes mortes. I, afortunadament, em sembla que no és així.

PD. La mare en fa 88 el dia 17. Per molts anys.

Històries de la vila

Joan Muray

US PRESENTO EL ROS DE LES CABRES

Isidre Ramentol i Ramentol (el Masnou 1874-1907)

Isidre Ramentol i Pepita Marfà, el 1901, a la foto de casament

A voltes, la història, i concretament la toponímia, ens donen sorpreses com la present, en què el nom d'un masover d'una casa de pagès ostenta el nom d'un jaciment arqueològic d'època romana en comptes de dur el nom o bé del propietari romà de l'antiga vil·la o del propietari de la finca de la qual, a final del segle XIX, es trobaren les restes.

Aquest és, doncs, el cas que ens ocupa, on el nom que porta el jaciment, i que s'ha fet ben popular, tant que molta gent parla del *ros de les cabres* talment com si fos algú molt proper, quan pràcticament ningú no n'ha vist mai cap fotografia o, si més no, només alguns que per motius de parentiu en tenen alguna imatge.

En aquestes històries us el presentaré i explicaré tot el que he pogut investigar sobre aquest masnoví que va viure trenta-tres anys a cavall dels segles XIX i XX a Cal Ros de les Cabres.

Sota el títol que encapçala les històries, hi apareix el seu nom, Isidre Ramentol i Ramentol. Era fill de Josep Ramentol i Duran i d'Ignàsia Ra-mentol i Pi, ambdós nats al municipi de Teià, probablement a la part que actualment és al veral d'Ocata, al municipi del Masnou.

L'any 1901, amb vint-i-sis anys, es va casar amb Josepa Marfà i Martí (1), de vint-i-tres anys. En aquell temps encara no residien a la masia de la qual foren masovers, casa que encara resta ben viva, i és el Casal d'Avis de Cal Ros de les Cabres. Vivien al carrer del Rastillo, 1 (és l'actual carrer de Jaume I).

Aquest matrimoni no va tenir fills; i ell, l'Isidre, va morir jove l'any 1907, ja a la masia que li dona nom. La vídua, Pepita Marfà, va continuar a la casa i posteriorment es va casar; el marit, també masnoví, que va continuar a la masoveria, es deia Magí Galofré i Figueras.

D'aquest matrimoni en nasqueren dos fills, la Pepita i en Joan; aquest va morir jove. Els descendents de la Pepita continuen residint a la nostra vila.

Ara vegem qui era el propietari de la finca, que feu excavar el jaciment, en el qual aparegueren les restes de la vil·la romana: era Thomas Morrison Smith, nat a Auchterarder, Escòcia, l'any 1835, i va morir al Masnou l'any 1901. Era casat amb Judith Wakefield de Morrison, que va continuar el que el seu marit havia començat i que mantingué una extensa correspondència amb l'Isidre.

Mr. Morrison residia al nostre país per motius empresarials, i tant es va enamorar de Catalunya que va voler aprendre el català, ell, la muller i les dues filles, per la qual cosa va contractar un professor de català.

I ara fem un xic de repàs de què fou la vil·la romana. Era una hisenda que va funcionar des del segle II aC al V dC. dedicada a la producció de vi, que tenia el seu propi taller per fer les ceràmiques en què era transportat, les àmfores.

El seu descobriment va tenir lloc a final del segle XIX, el 1899, pel seu propietari, Mr. Morrison. Hi va trobar un magnífic mosaic, parets i molta ceràmica.

A part de les excavacions primeres, s'hi ha intervingut posteriorment, com en la

Foto familiar dels Morrison. No en sabem la data.

Segell de Publi Valeri i copa trobada a les excavacions. Museu Municipal de Nàutica

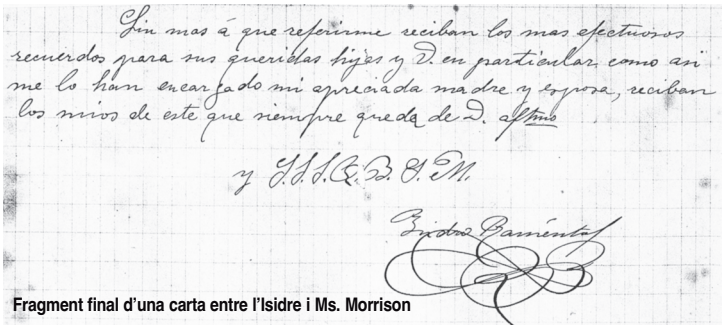

Fragment final d'una carta entre l'Isidre i Ms. Morrison

de 1946, per part de l'arqueòleg Josep Serra i Ràfols, que va trobar el gran mosaic policromat (2), així com ceràmiques i el segell de bronze amb què marcaven les àmfores que portaven el vi laietà a la resta de l'imperi romà. Segell que porta el nom de Publi Valeri Euryali (3). Aquest personatge, que no sabem exactament qui era, tant podria ser el propietari de la vil·la com un encarregat de producció.

Aquest Publi Valeri Euryali és el nom més antic que hi ha d'un habitant del lloc on ara hi ha el Masnou. Sembla que devia ser cap al segle III dC. La masia, ara Casal d'Avis, és, sembla ser, del segle XIX.

I cenyint-nos al masover, l'Isidre, podem veure, per la correspondència que va mantenir amb Mrs. Morrison, que era un home culte, ja que tenia una bona lletra, a més d'una redacció molt correcta. La signatura, si no fos que sa-bem que feia de pagès, podríem dir que era de notari.

Per aquesta correspondència podem saber quines collites feien al cap de l'any i com havien anat, a més d'alguna particularitat atmosfèrica. A continuació veurem què collien i com havia anat. Collien: patates, raïm, fruita, ametlles, pèsols, mongetes, civada, taronges, etc.

La primavera de 1902 hi va haver fortes pluges que feren que un part de la mina d'aigua s'enfonsés.

Els Morrison tenien un burret, que, pel que diu, devia ser per a esbarjo; burret que aquell 1902 l'Isidre va vendre, juntament amb el carret, a una vaqueria de Barcelona per passejar-hi un fillet de quatre anys.

Pel juny l'Isidre escriu a Mrs Morrison, però ho fa a Hannover, Alemanya, lloc on es trobava ella. En aquesta carta li demana permís per fer una quadra per al bestiar, que diu, potser serien vaques petites, a veure si li donaven millor resultat que el que tenia, de la qual cosa es pot deduir que el que tenia eren cabres. D'aquí el sobrenom.

Pel juliol li escriu a Anglaterra, però pel novembre i desembre ho torna a fer a Hannover. I a la del desembre li comenta que, a causa d'unes fortes gelades, de les patates i els pèsols se n'havien mort totes les plantes.

Durant l'any 1903 Mrs. Morrison li continua escrivint des d'Alemanya, igual que faria fins a la primera meitat de 1904.

El 2 de març li escriu una carta dient-li que no ha pogut empeltar els ceps, ja que hi ha hagut una borrasca molt forta de neu. Ho sigui que devia ser cap a la segona meitat de febrer aquí al Masnou.

A la mateixa carta li comunica que fa uns dies ve un senyor de Barcelona per treure dibuixos del mosaic romà, ja que hi ha qui vol comprar-lo. Per sort no es va vendre; és el que va ser extret el

Mosaic romà trobat a la finca

L'Isidre i la Pepita davant del pou de la masia

1946. Comenta també que aquest senyor hauria volgut veure el que hi havia, i hi ha encara, soterrat.
En carta de primer de juny de 1904 li comunica que els ceps que ha plantat són mil quatre-cents seixanta-tres. També li diu que les collites se n'han anat en orris per culpa de la gran sequera que hi ha. Així com que ha comprat un ase per ajudar-lo al camp, ja que els cavalls resulten massa cars. Li demana de construir una sínia per poder regar millor. La carta acaba parlant-li d'un capitell romà, que farà fotografiar i l'hi enviarà.
A final de juny Mrs. Morrison li diu que el juliol i l'agost el passaran en un poblet del nord de França. També li diu que per a la sínia s'haurà d'enfondir el pou, i que el senyor Coll ja n'ha pres nota per demanar-ne pressupost.
Pel 16 de febrer de 1905 l'Isidre li comenta que les obres de la sínia van bé i que a més hi afegiran un petit dipòsit per poder tenir aigua a la casa. Es va instal·lar, però va costar més del que es creia, ja que també hi hagueren de posar una bomba. El 1906, el 13 d'abril li escriu dient-li que han tingut un començament de primavera amb neu, pluges i molt de fred. A la mateixa carta li torna a parlar dels mosaics que estaven al descobert, i que li feia por no es malmetessin, per la qual cosa es compromet a tapar-los de nou, a càrrec seu; només li demana el cost de les eines.
Després d'aquesta carta, n'hi ha una d'incompleta, també del mateix any, que devia ser la darrera que va escriure l'Isidre a Mrs. Morrison, ja que va morir el 13 d'abril de 1907 de miocarditis infecciosa.
A més de les sembrades, les collites i de comentar-li les maltempsades atmosfèriques, l'Isidre, també li comentava, a les mateixes cartes fets relacionats amb la finca on vivien els Morrison a les seves estades al Masnou, finca que, segons he sabut per via oral i he deduït pel que comenta sobre plantes de guarniment i arbres de diferents espècies, devia correspondre a la torre que hi ha més amunt de la masia (4).
L'Isidre comenta les plantes que hi ha posat, així com d'altres que va haver d'eliminar per manca de reg. Dels arbres que hi ha plantat, entre ells també

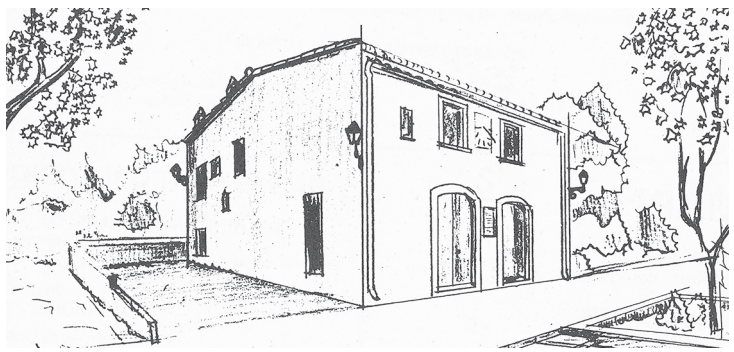

Dibuix i fotografia de la masoveria en l'actualitat

palmeres.
Les vendes, contractes, etc. que feu amb Mrs. Morrison passaven per l'administrador de la propietat, en Grau Coll i Rosés, antic capità mercant de la marina masnovina. Pocs dies després de la se-va mort, la ja vídua seva, la Pepita, va escriure-li per comunicar-li el decés del marit de tan sols trenta-tres anys.

NOTES

Pepita Marfà era germana de Salvador Marfà i Martí (el Masnou 1898-Camp de la Bota 1939), que fou alcalde del Masnou des de novembre de 1936 a febrer de 1937, i que fou afusellat tot just acabada la guerra.
Mosaic que es troba al Museu Arqueològic de Catalunya
Segell i ceràmiques que es troben al Museu Municipal de Nàutica del Masnou
Torre que devia correspondre a l'actual seu de la Policia Municipal del Masnou

FONS CONSULTATS

Pepita Dòria i Galofré
Benita Tabaras
Arxiu Joan Muray

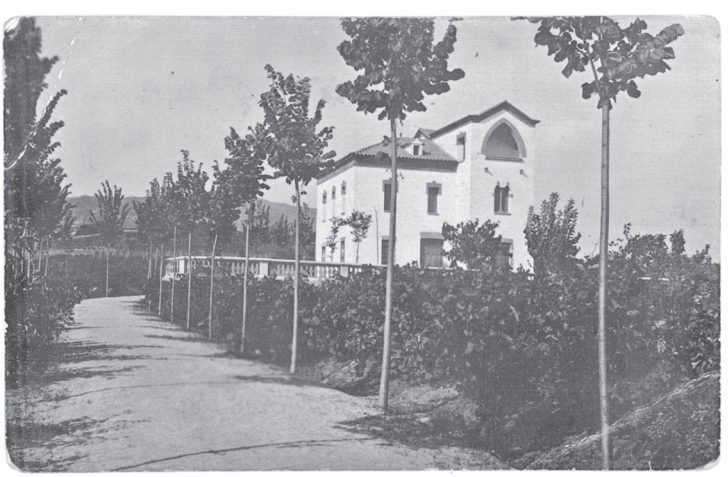

Torre on vivien els Morrison, actualment caserna de la policia municipal

Vivències

Pep Parés

La gent del teatre

Després d'haver passat molts anys de la meva vida fent teatre, no puc ni imaginar el malson que ha representat el Covid-19 per al món de la faràndula durant aquest temps. Actors, escenògrafs, tècnics de llums i de so, directors, productors, taquillers, regidors... Tots a l'atur forçós, amb sales tancades i la possible pèrdua d'una part del públic fidel que anava assistint als espectacles des de sempre.

I és que són tants els esforços acumulats darrere de cada espectacle! Per iniciar qualsevol obra convenen uns quants assaigs, la interlocució apropiada entre els actors, l'estudi dels moviments, la música, els materials i efectes escenogràfics que han d'arrodonir les escenes. I tot pren vida i emoció quan els actors comencen a fer-se seu el text que han de dir, sobretot quan queda definitivament assentat a la memòria dels intèrprets i els surt sense dubtes ni lapsus. A partir d'aquest moment assaboreixen el significant de cada mot i omplen d'expressió i sentiment les paraules que declamen. I quan els diàlegs i les respostes de tots encaixen i es complementen plenament, podem dir que ja tenim establerts els fonaments bàsics de qualsevol obra teatral.

Després caldrà continuar amb la finesa i sensibilitat de cada director per orquestrar amb harmonia els personatges, el ritme, els objectes, l'espai, els vestits, la música...

A mi sempre m'ha agradat més fer teatre que televisió. Potser per la meva poca memòria que em dificultava aprendre cada dia un guió nou per als diferents capítols de les sèries de TV on sortia.

Recordo l'última obra de teatre on vaig actuar i l'últim personatge que vaig interpretar. Era *Torna-la a tocar, Sam* i jo feia de Woody Allen. M'esperaven 70 pàgines de text per memoritzar (ja sabeu que Woody Allen sempre parla molt). El repte era majúscul per a mi. En altres obres o adaptacions de clàssics, que jo mateix havia escrit, anava aprenent el text amb un marge de temps prou ampli perquè sedimentés bé en la meva fluixa memòria.

Woody Allen em va prendre el son durant unes quantes setmanes. El llibret de l'obra sempre anava amb mi d'un costat a l'altre. Qualsevol moment m'era bo per continuar la lectura i conèixer millor el personatge. Però l'estocada final per dominar el text va venir amb un parell de caps de setmana reclòs en una petita caseta a Port del Comte, al Solsonès.

A l'alta muntanya, en les nits estrellades, la lluna plena és intensa i neta. Ho recordo bé. Veus com la Via Làctia forma un borrissol de núvol com les pissarres d'escola mal esborrades. L'aire fresc et revifa la pell i no goses inspirar-lo amb força. Però t'hi sents bé. El fred és dolent quan cala lentament fins als ossos. Si no, pot ser una bona manera d'aclarir idees i reanimar. Bé, doncs, sortia a la terrassa de la caseta i repetia un text escrit per ser viscut en un pis de Nova York, a Brooklyn o a Manhattan. Però la imaginació ho podia tot i, a la nit, davant l'ombra de la Serra de Vert i els lloms platejats del Cadí, sentia Woody Allen com si fos a casa.

Per sort, la meva dona també és actriu i em donava molt bé les rèpliques que enllaçaven amb el guió dels altres actors.

En qualsevol obra, els darrers assaigs importants t'acabaven de donar la confiança que et permet arribar més tranquil a l'assaig general d'abans de l'estrena. Companys d'escena, el director, el so, els llums; la decoració, la música, els utensilis que empres... Tot plegat esdevé un coixí que et reforça i t'ajuda. I arriba el gran dia, s'apaguen els llums i... comença la funció!

Torna-la a tocar, Sam va ser la meva última interpretació als escenaris dels teatres. Dues temporades d'actuacions viscudes amb el teatre ple. Primer al Regina i després al teatre Condal, al Paral·lel. I la versió en castellà per a la resta d'Espanya.

Una anys més tard, encara tornaria a la televisió per interpretar el Capità Enciam.

Miro el teatre com una aventura inoblidable, com ho és cada espectacle fet amb el cor, amb professionalitat i esforç. Tant de bo s'obrin aviat tots els escenaris i, sense confinaments, els actors d'avui dia tinguin l'oportunitat de continuar sentint la mateixa emoció davant del públic a qui oferim la nostra creativitat.

Som

Com ho podem fer per gestionar millor els nostres conflictes i ser tots una mica més feliços...

Dr. Oriol Lugo

Psicòleg & Coach Executiu i Personal. Expert en Teràpies Neurocientífiques

www.owlpsicologia.com

Cuida't

Quan plantegem cuidar els altres són moltes les formes i les maneres que ens venen a la ment... Però quan fem el plantejament de cuidar-nos a nosaltres mateixos la cosa es complica.

És com que no trobem les accions ideals per millorar la nostra salut mental, física i emocional o sentim que no són prioritàries.

T'exposem algunes idees per tal que puguis començar a canviar la perspectiva envers "l'autocura".

En primer lloc, hem de tenir present que, igual que ets capaç de dedicar temps, espai i energia a la cura dels altres, aquest recursos també estan disponibles per a tu. El gran repte es troba en el fet que no hi estem acostumats ni acostumades. Se'ns fa difícil perquè fa molts anys que no practiquem aquestes pràctiques. Però **mai no és tard**.

Primer, definirem un espai i un temps per poder començar a cuidar-te dia a dia. No has de pensar a estar-te tot un matí o una tarda (si ho desitges, endavant). Només necessitem 5 minuts. Sí, pot semblar poc temps, però en realitat és més una manera de **trencar amb els nostres antics patrons**.

Si no tens 5 minuts al dia per a tu, anem malament.

I què farem en aquests 5 minuts?

La proposta és parar-nos i respirar. Quan som capaços i capaces d'aturar-nos i respirar, ens estem començant a cuidar. És una forma de poder frenar la nostra inèrcia i els nostres automatismes. Ens permet **reflexionar sobre les coses que estem fent** i com les estem portant a terme.

I a més a més, en respirar som més conscients del moment present en què ens trobem. A partir d'aconseguir entrar en un estat de major calma, llavors és possible decidir més accions per cuidar-nos.

Per exemple, podem agendar una hora a la setmana per fer quelcom que sigui divertit o d'oci; el fet de trucar a algun amic o amiga amb qui puguem xerrar i esplaiar-nos; reservar una hora per fer-nos un massatge o preparar-nos un bany d'aigua calenta...

Bàsicament, el que estem fent és començar a **cultivar la idea** que és important que ens puguem cuidar de la millor manera que ens sigui possible i sapiguem.

No és una qüestió de quantitat, sinó de qualitat. Pots passar-te tota una tarda amb un amic o amiga o pots xerrar 10 minuts per telèfon, i a vegades el fet de xerrar pocs minuts et pot ajudar tant o més que estar-hi quatre hores.

L'important és adonar-nos de la nostra **capacitat de parar i planificar** què és el que realment volem.

També en l'àmbit físic podem posar data a la proposta de sortir a fer esport, ja sigui caminar, córrer, anar al gimnàs, jugar un partit de pàdel, tennis, bàsquet...

I en l'àmbit emocional, ens pot anar molt bé el fet de portar un diari emocional en el qual durant només cinc minuts (com a mínim) podem anotar **tot allò que ens fa sentir malament** o aquells elements que ens alegren. Així de mica en mica podrem buidar la nostra motxilla emocional.

Ara és l'hora de cuidar-nos!

ELS ÚLTIMS DE FILIPINES

Josep Condeminas

Durant el mes de gener d'enguany, a Madrid, i molt concretament a la plaça Conde del Valle de Súchil, a Chamberi, s'hi va inaugurar un monument als herois de Baler, els Últims de Filipines, i aquest fet m'ha fet recordar un article que vaig publicar al butlletí número 342 del mes de maig de 2016 sobre la voladura del cuirassat *MAINE*, fet pel qual els americans, desitjosos de fer-se amb les últimes colònies espanyoles, ens van declarar la guerra. Allò va significar la liquidació de les restes de l'imperi colonial espanyol. Espanya sempre va negar l'autoria de l'atemptat, però de res va servir la nostra protesta. Curiosament, a l'any 1975 l'Almirall nord-americà Hyman G. Rickover al front d'un equip d'investigadors, i després d'una exhaustiva investigació, va determinar oficialment que la voladura del *MAINE* havia estat una explosió accidental interna del vaixell, resultat que el Govern americà va negar rotundament.

Aclarit aquest aspecte, m'agradaria contrastar el fet que s'hagn tardat 123 anys a homenatjar amb un monument l'heroisme i el sacrifici d'aquells 54 soldats, entre ells tres catalans, que durant 337 dies van resistir tancats a l'església de Sant Lluís de Tolosa de la població de Baler a l'illa de Luzón els atacs dels insurrectes filipins. La lluita aferrissada, la falta d'aliments, les malalties com la disenteria i el beri-beri, van fer estralls entre els defensors, entre ells el capità Enrique de las Moreras i quinze homes més que hi van perdre la vida. El més trist i paradoxal és que a Espanya alguns diaris titllaven els defensors d'amotinats, fent circular que es negaven a rendir-se perquè havien assassinat el capità De las Moreras, comandant del destacament, i temien el càstig. Una opinió afegida al rumor que alguns dels millors cuirassats de l'Armada espanyola havien evitat intervenir a la contesa, rumor que va augmentar la impressió que s'estava assistint a la demolició controlada d'unes colònies ingovernables i carregoses per a la ja deficitària economia espanyola. No cal dir que aquesta opinió va perjudicar la imatge d'aquells soldats que esperaven inútilment uns reforços, que mai no van arribar, ignorants de la pèrdua de la guerra, i també que el govern espanyol havia firmat a París un tractat de pau amb el americans.

Després de diverses temptatives frustrades i a petició del Consell de Govern Filipí, el tinent coronel espanyol d'Estat Major Cristóbal Aguilar Castañeda va intentar convèncer els assetjats que la guerra s'havia acabat, fent-los entrega d'uns diaris amb la notícia. Finalment, convençut, el tinent Saturnino Martín Cerez, que ostentava el comandament, es va rendir. La República de Filipines, en un decret firmat pel President Emilio Aguinaldo, ordenava que els supervivents de Baler, en reconeixement al seu valor i heroisme, fossin tractats com a herois i no com a presoners, i que se'ls facilités els documents necessaris per al seu traslladat a Manila i ser embarcats en un vapor cap a Espanya. No cal dir que a la seva arribada a Barcelona foren homenatjats com a herois. La premsa espanyola i en un fariseu canvi total d'opinió va comparar els defensors de Baler als de Numància, Sagunt, Saragossa i Girona. Ara, amb aquest monument, s'ha fet justícia al sacrifici i valor d'aquells homes, que, amb el seu exemple, es van guanyar l'admiració i l'honor de ser *ELS ÚLTIMS DE FILIPINES* .

Font consultada: Internet

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran
(professor i escriptor)

Una novel·la trepidant

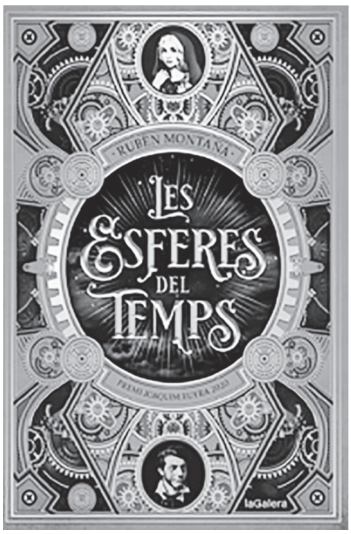

El darrer premi Joaquim Ruyra (2020) de literatura juvenil, l'ha guanyat Rubèn Montañá (Badalona, 1983), amb una novel·la, *Les esferes del temps*, que referma la meva convicció que seria una de les veus joves de la LIJ catalana, per l'enginy, la imaginació, el ritme, l'humor... de les obres que n'hem pogut llegir fins ara. Amb aquest nou premi ens demostra la seva capacitat de fabulació, d'endinsar-se en nous gèneres, de crear intriga i misteri encara amb més força, perquè hi assaja un subgènere poc tractat a la literatura catalana, el conegut internacionalment com a *steampunk*, en què ciència-ficció i fantasia s'uneixen i se solen situar en plena època victoriana, és a dir al segle XIX, en plena revolució industrial, en què semblava que l'enginy de l'ésser humà no tindria límits. Montañá situa l'acció a la Barcelona vuitcentista, al voltant de l'Exposició Universal del 1888, en ple auge de la burgesia catalana, de la industrialització del país i dels moviments obrers, entre els quals destaca l'anarquisme. Lògicament no fa pas una novel·la històrica, per molt que estigui molt ben documentada i per molt que hi apareguin personatges com Narcís Monturiol (a qui per cert ressuscita), Eduard Toda (a qui per cert adjudica un cos d'infant a causa d'haver estat en contacte amb una de les tres esferes del temps), Jacint Verdaguer o Eusebi Güell. Fa una novel·la fantàstica, típica del subgènere esmentat, en què uns personatges extraordinaris, amb poders gairebé sobrenaturals (pirocinètics o de domini del foc; telecinèsics o de translació d'objectes sense contacte físic; clarividents o de percepció extrasensorial de fets passats o futurs; telepàtics o de comunicació entre ments; d'invisibilitat, tant personal com d'objectes; etc.), hauran d'unir les seves forces per descobrir i derrotar un ésser malvat, i també amb grans poders, conegut com el Basilisc perquè amb la mirada pot petrificar qualsevol ésser viu, el cos i les habilitats del qual pot posseir i utilitzar per a les seves necessitats. I que té com a objectiu destruir aquest món que coneixem, per poder tornar al seu. No intentaré pas resumir-ne l'argument, d'allò més intrigant, rocambolesc i, en alguns aspectes, fulletonesc i tot, perquè no me'n sortiria tenint l'espai que tinc, però sí que us la recomano, perquè no la podreu deixar i perquè hi trobareu uns lligams entre la ficció i la ciència, entre el mite i la realitat, entre la vida i la mort, entre la generositat i l'oportunisme, entre l'atavisme i la modernitat, entre... que us sorprendran gratament, com m'ha passat a mi, que soc més aviat de lectures de base realista. Només una objecció: l'obra es mereixia una edició més acurada i, és clar, no ho dic pas pels diàlegs, en què es fa una aproximació al català del segle XIX, com ens adverteix l'autor en una nota final (p. 245), sinó per altres errors que un bon corrector lingüístic hauria d'haver vist: abús de possessius, alguns mals usos pronominals, castellanismes com ara "registrar" per *escorcollar* o *regirar*, sempre en boca del narrador, naturalment, que en els diàlegs podrien ser justificats, com he apuntat.

Títol: Les esferes del temps
Autor: Rubèn Montañá
Editorial: La Galera
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021
Nombre de pàg.: 247

assemblea
FEM SOBIRANIA FISCAL
JO PAGO A CATALUNYA
Adreçada a tothom qui pagui els impostos: IRPF, IVA o Impost de Societats.
• **És una acció senzilla**, no requereix més temps ni tràmits que els que estàs invertint, ara, pagant a la hisenda espanyola.
• **És una acció legal**, ja que la llei general tributària contempla aquesta possibilitat.
• **Diverses entitats** i persones físiques ho venen fent des del 2012 sense problemes legals ni inspeccions.
Trobareu tota la informació al portal web de la campanya **"jo pago a Catalunya"** de l'Assemblea Nacional de Catalunya
Servei d'atenció telefònica **93 595 46 46**

Poesies de Josep Vendrell

Continuem la noble empresa de publicar la història de Catalunya que Josep Vendrell i Torres va anar teixint amb versos ben trobats i patriòtics. Que ens serveixin de lliçó de vida i de cultura de l'esperit.

RAFAEL CASANOVA I COMES (1660-1743)

Van devers al Portal Nou
amb bandera principal
de la gran Ciutat Comtal.

No és que defensin un sou,
és que abans volen morir
lluitant fins arribar a la fi
per no suportar el mal jou!

L'últim dia ja naixia
amb la godalla de mort;
no és que fos la mala sort,
sinó la cruel follia
d'uns reialmes sense honor!

Casanova rep ferida;
no pot el bon Conseller
abraçar la mort primer,
ell que primer la volia!

–Lanuza, noble aragonès!,
agafa tu tot el pes
d'aquesta lluita perduda,
que la bandera sigui duta
per aquell qui estima més!

Barcelona, ciutat gran!,
ets mare, sempre i tothora,
d'aquells qui venint de fora,
per tu han donat la sang!

L'11 DE SETEMBRE (1714)

O Barcelona estimada!,
en aquest dia nefast
que gent de parla forana
trepitja amb insolència ufana
el teu bressol immaculat.

Ciutat, que la mar et besa,
i el cel, amb sol o estelat,
acarona ta bellesa
com un nuvi enamorat!.

Ara plores ultratjada,
la teva honra han violat
davant la teva fillada
(com fills de puta tractada),
i el País, el teu marit,
esquarterat i envilit!

"El dia tot just clareja;
l'opressor, cruel i armat,
entremig dels murs de pedra
derruïts pel vil combat,
entra amb l'orgull malvat
i diu ple de mala bava:

–Catalans!, què esteu fent ara,
treballant tant sí com no?
No veieu que el rei d'Espanya
és el vostre amo i senyor?!"

Amb la cara demacrada
i els ulls castigats pel plor,
sense dir res, ells responen:
–Heu destruït tres reialmes
amb la infàmia i l'opressió...
tant si us agrada com no,
estem refent la NACIÓ!

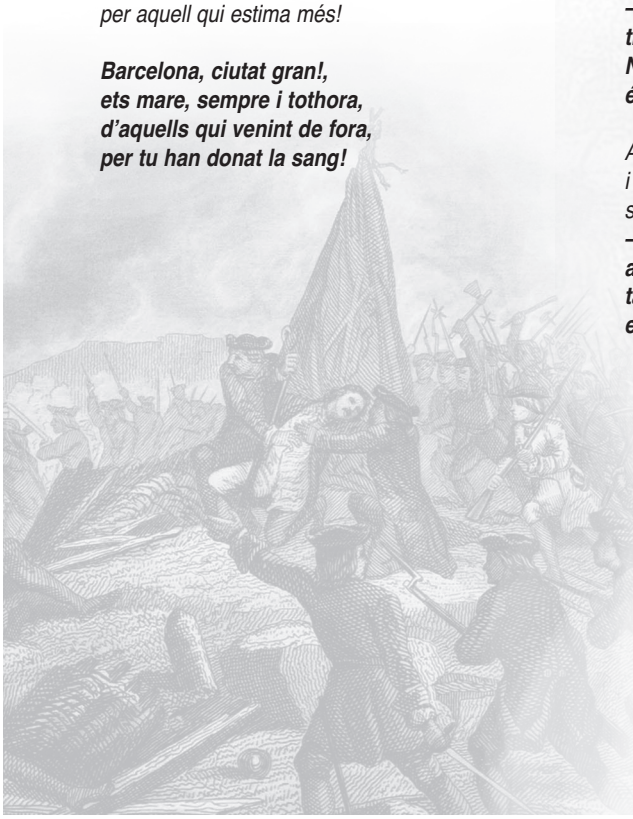

"hem perdut, però no ens heu doblegat"

Dites i personatges populars (69)

Albert Vidal

PER QUÈ DIEM...

...Això és un joc d'ous

Joc d'ous a Sils

Dita força estesa al Principat i més particularment a la zona del Maresme que es refereix a la complexitat que pot tenir un afer i a les conseqüències que pot portar. També se'n troba una versió a la comarca de la Selva relacionada amb un antic costum que encara es conserva a la població de Sils.

En el primer cas s'utilitza per referir-se a un assumpte quan no és prou clar i es preveu que dur-lo endavant no serà gens fàcil, tant per l'enrenou que pot portar com per ser especialment embolicat. També s'utilitza l'expressió quan cal fer alguna cosa a contracor, a desgrat. Així, l'origen de la locució el podríem trobar en l'època medieval, en la qual es condemnava a pagar una quantitat determinada d'ous com a sanció per alguna falta lleu, sobretot per quan algú donava un consell que no se li havia demanat o bé es ficava entremig d'un afer aliè a ell sense que ningú l'hi hagués sol·licitat.

En aquest *joc d'ous*, el nombre d'ous a entregar depenia de la importància del 'delicte', del lloc, del criteri del jutge... si fa o no fa com ara. Normalment eren cinc o sis els ous a pagar.

D'aquí vindria també l'expressió *per quins cinc ous* (o *sis* i, fins i tot, *setze*) quan s'està obligat a fer una cosa indesitjada, irregular o injustificada i algú es pregunta per què cal fer-ho.

L'altra versió selvatana s'entronca amb una antiga manera de jugar a cartes en la qual les apostes es feien amb ous, ja que els mossos de les masies solien cobrar les feines en espècies.

En el segle XIX hi hagué un gran excedent d'ous de gallina a la comarca, sobretot a la població de Sils i al seu territori de Vallcanera i, com a conseqüència, va néixer el costum d'utilitzar-los com a substituts de les fitxes i dels diners a jugar-se a les partides de cartes, la qual cosa engegà així una tradició que s'estengué per bars i botigues durant força anys.

El costum, però, anà decaient amb el temps i actualment només es conserva a l'Hostal Mallorquines de Sils un cop a l'any, el Dimarts de Pasqua, dia en què es reuneixen un bon nombre d'amics de totes les edats per reviure l'antiga manera de jugar. Els ous ja no provenen de les masies sinó que els facilita el mateix Hostal i després s'aprofiten per a la cuina. Diuen que guanyar o perdre en aquest *joc d'ous* és el de menys i que l'important és passar-s'ho bé amb la millor companyia.

TORNEM-HI

L'ANC del Masnou convoca la ciutadania, cada dimecres a les 8 de la tarda, a la **Plaça de les Dones** fins que sigui alliberat i retornat el Govern legítim de Catalunya empresonat i exiliat l'any 2017

Per la Llibertat, t'hi esperem!

La teva presència és la lluita per la seva llibertat

FES-TE SOCI DE GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9 · **93 126 82 20**

gentdelmasnou@gmail.com
www.**gentdelmasnou.cat**

Tots hi sortirem guanyant

US RECOMANEM LLEGIR ELS BUTLLETINS DE GDM EN EDICIÓ VIRTUAL
Febrer 21 **http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_02_2021.pdf**
Març 21 **http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_03_2021.pdf**
Abril 21 **http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_04_2021.pdf**
Maig 21 **http://www.gentdelmasnou.cat/pdf/gm_05_2021.pdf**

LLIBERTAT PRESES I EXILIADES POLÍTIQUES

el 2021 envia paraules de suport a la nostra gent injustament empresonada o exiliada

LLIBERTAT PRESOS I EXILIATS POLÍTICS

ADRECES PRESOS I EXILIATS

DOLORS BASSA i COLL
Centre Penitenciari Puig de les Basses
Mòdul de dones
Raval Disseminat, 53
17600 Figueres (Girona)

TONI COMÍN i OLIVERES
Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

JORDI CUIXART i NAVARRO
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

CARME FORCADELL i LLUÍS
Centre Penitenciari de Dones
de Barcelona Wad-Ras
Carrer del Doctor Trueta, 84
08005 Barcelona

JOAQUIM FORN i CHIARIELLO
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

ANNA GABRIEL i SABATÉ
Ateneu Rocaus
Carrer de Santa Llúcia, 1
08650 Sallent (Barcelona)

ORIOL JUNQUERAS i VIES
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

CLARA PONSATÍ i OBIOLS
Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

LLUÍS PUIG i GORDI
Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

CARLES PUIGDEMONT i CASAMAJÓ
Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

RAÜL ROMEVA i RUEDA
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

MARTA ROVIRA i VERGÉS
Carrer de Calàbria, 166
08015 Barcelona

JOSEP RULL i ANDREU
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

JORDI SÀNCHEZ i PICANYOL
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

JORDI TURULL i NEGRE
Centre Penitenciari de Lledoners, Mòdul 2
Carretera C-55, km 37
08250 Sant Joan de Vilatorrada (Barcelona)

JOSEP MIQUEL ARENAS · VALTÒNYC
Avenue de l'Avocat 34
1410 Waterloo - Belgique

www.adretscivils.cat

@ACDretsCivils

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com)

Trans, Ich

Trànsit. Persona *trans*. Ser home o ser dona. O no ser dona ni ser home. O ser-ho tot. O no ser res. (O que et diguin «que no ets res», hosti). O ser el que s'*és*. Semblar home o semblar dona. Ser o no ser. Ich, jo en alemany. Jo, tu, ell, ella, nosaltres, la societat.

Un llibre important que aplega **4 obres de teatre del dramaturg del país Marc Rosich** (Barcelona, 1973) és el que ha publicat Comanegra (i l'Institut del Teatre) el març de 2020: *Teatre trans i altres textos no normatius.* Catorze euros constitueix un preu molt raonable per tenir accés a quatre propostes d'autoria catalana contemporània que ens apropen a una realitat amagada (però per això no no existent): la **transsexualitat**. I a una realitat pràctica, fluïda, i generosa: el **món queer**.

Quatre textos (170 p.: *Limbo*, *A mí no me escribió Tennessee Williams (porque no me conocía)*, *De tritons i sirenes*, *Ocaña, reina de las Ramblas*) que ens posen al punt de mira persones especials, boniques, valentes, que defugen la normativitat.

Com bé diu **Isaies Fanlo** al pròleg, «Situar històries no normatives al bell mig de l'escena, donar focus a personatges visiblement trans, és també un acte de reparació, de dignitat envers un col·lectiu tradicionalment relegat a la inexistència o a l'estereotip.» (p. 14)

Un noi Albert que abans era la Berta en un plantejament escènic transdisciplinari (*Limbo*). Una peça dissenyada per al coreògraf i ballarí Roberto G. Alonso (*A mí no me escribió...*) amb una vintena de canvis de vestuari («una espectacularització frenètica del transformisme»). Un tercer text (*De tritons i sirenes*) que ens explica algunes de les complexitats que travessen els subjectes trans a través d'un professor d'institut que manté una vida heteronormativa. Un monòleg musical amb Ocaña com a protagonista (quin artista, quin provocador, quin activista!).

Llibres que han d'existir.

Llibres que hem de conèixer.

Gent. Que tots som gent, persona.

Tingueu-ho (ben) present.

Gràcies, Rosich.

IMPACTE BARRETINAIRE A: PALAU FARUK, MACHU PICCHU I TONGARIKI

En alguns dels meus viatges em va passar per la barretina d'endur-me-la i retratar-m'hi, i no us podeu fer idea de l'impacte que causa en certes latituds.

Us comentaré els tres casos en què l'he lluïda. El primer a Egipte, després al Perú i finalment a l'illa de Rapa Nui.

PALAU FARUK. Aquest palau de l'antic rei Faruk d'Egipte és actualment un luxós hotel, al qual entràrem un dia que visitàvem un lloc proper, per refugiar-nos de la calor i prendre-hi un refresc.

Fórem dos els qui la portàvem, després de fotografiar-nos davant l'astorada Esfinx; però allà en aquell moment hi havia poca gent i va passar desapercebuda. Però, renoi, al saló de l'hotel hi hagué un murmuri entre els turistes que hi havia. La curiositat que tenien va vèncer totes les barreres, i després d'anar-se apropant alguns d'ells per veure quina llengua parlàvem i així deduir d'on érem, una dona s'atansà i directament ens preguntà d'on érem i què era aquella gorra tan «discreta» que portàvem.

MACHU PICCHU. Aquí, al Perú, en aquestes impressionants alçades andines on s'ubica aquella ciutat sagrada, la foto me la vaig fer al costat de la *intiwatana,* l'enigmàtica pedra tallada en diferents angles que servia als sacerdots per preveure el temps.

Allà també fou impactant com quedaren els turistes en veure aquella gorra, símbol solar, al costat, precisament, de l'amarrador del sol, que és el que vol dir *intiwatana.*

Foren molts els qui aprofitaren el moment per fer fotografies. Ho sigui que dec estar en diferents llocs del món ben cofat amb barretina.

AHU TONGARIKI. De la gran quantitat d'*ahus* amb els seus corresponents moais que hi ha a l'illa de Rapa Nui, aquest és el més gran; hi ha quinze estàtues i, a més, es troba en una vall prop del mar i tenint de fons les més altes muntanyes de l'illa.

Estava jo amb el meu grup quan vaig treure de la bossa la barretina i els vaig deixar ja ben bocabadats. Vaig demanar que em fessin la fotografia tenint de fons els quinze moais, i no sols em feren per a mi la foto, sinó que molts del grup i d'altres que s'hi trobaven per fer brunzir les seves càmeres immortalitzaren el moment.

Si en comptes de càmeres haguessin estat armes, hauria quedat fet un colador.

COMERCIANTS DEL CARRER ST.MIQUEL

CLÍNICA DENTAL

Dr. G. Claville Forch

Sant Miquel, 28
93 555 63 64

CENTRE VETERINARI EL MASNOU

Horari de dill. a div. de 10 a 20
Diss. de 10 a 14 i de 17 a 20

St. Miquel, 9 el Masnou 93 555 73 52
cvmasnou@gmail.com

ASSESSORIA IGLESIAS

Fiscal. Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i trànsit

Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

ROCA Xarcuteries

Sant Miquel, 25,
93 540 88 02

El Masnou

matalasseria Grau

Sant Miquel, 6.
93 555 15 38
matgraumasnou@gmail.com

4colors IMPREMTA DIGITAL

Ptor. Domènech Farré, 3
El Masnou
610 01 93 65 · 93 555 67 74
4colors.cat

ASSESSORAMENT GRÀFIC

660 09 23 81

Automoció SANT MIQUEL Des de 1992

Reparació en general de l'automòbil.
Mecànica
Xapa
Electricitat

Sant Miquel, 10 el Masnou
Tel 93 540 34 36 · Fax 93 540 60 47
info@asm.cat · www.asm.cat

La punta de la llengua (129) Esteve Pujol i Pons

Desitjo que a la vida no hagueu conegut pas cap fals amic; però en lingüística existeixen. S'anomenen *falsos amics* mots de llengües distintes que s'assemblen, però que tenen un significat prou diferent o fins i tot molt diferent. Tenim un exemple, en la paraula castellana *almuerzo*, que vol dir l'àpat del migdia, i, com que s'assembla a *esmorzar*, ens pot fer pensar que *un almuerzo de negocios a las dos del mediodía* no és gaire adequat. L'àpat del matí es diu *desayuno*, no pas *almuerzo*.

En català *busquem…* quan en castellà *van por…* En castellà només *buscan* el que han perdut; si parlem bé el castellà no podem dir *búscame el abrigo* si no és que l'he perdut, sinó *ve por el abrigo*. De la mateixa manera no podem *encontrar a faltar* sinó *echar en falta*; quan enyorem algú cal dir en castellà *lo echo en falta*, no pas *lo encuentro a faltar*, perquè si *lo encuentro es que ya lo tengo*. En català sí que trobem a faltar algú o alguna cosa.

Uns altres falsos amics són el verb *venir* i el verb *anar*. Quan truquen a la porta o algú et crida, els catalanoparlants que es pensen que enraonen bé el castellà diuen *ya vengo*. Haurien de dir sempre *ya voy*, perquè en castellà *venir* vol dir anar d'allà cap a aquí, mentre que *ir* significa anar d'aquí cap a allà. Així doncs, quan et cridin has de respondre sempre *ya voy*, i no pas mai *ya vengo*. En català fem servir anar i venir bastant indistintament.

I un de darrer, ara com ara: en castellà *oler* tant vol dir *percebre una olor* com *desprendre-la*; així diuen *esto huele mal* i també *huelo algo sospechoso*. En català les coses *fan olor*, les roses per exemple, i per això les *olorem* amb el sentit de l'olfacte, amb el nas; les roses no oloren bé ni malament perquè no tenen nas. I recordo, de passada, que en català tenim el mot *pudor* que en castellà traduïm normalment per *mal olor*. Cal tenir (el) pudor de no fer (la) pudor, i la sort de no haver-la d'olorar..

GENT DEL MASNOU
Informa

Exposicions

Fins al 8/5: Dibuixos de Lídia López
Del 10/5 al 12/6: Mostra del fons d'art de Gent del Masnou

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

Autoritzo Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat.

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES DE SOCIS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA 2021

Diumenge 30 de maig de 2021 a les 12 del migdia.

Informació a la contraportada d'aquest butlletí

L'enigma *V.D.R.*

Cada matí en Víctor va cap a l'escola, carregat amb llibres. A la seva classe són 36, dels quals 35 són bons estudiants. Quasi mai no porta deures i mai no fa els exàmens. Però la seva actitud no el preocupa mai.
Per què?

Resposta: En Víctor és el mestre.

CURSETS DE GAITA ESCOCESA

Informació a Gent del Masnou
Dr. Agell, 9 · **93 126 82 20**

gentdelmasnou@gmail.com / www.**gentdelmasnou.cat**

Classes de IOGA a Gent del Masnou

IOGA I MEDITACIÓ PER ADULTS

Cuida't els dimarts de 19.30 a 21.00 h
Imparteix Ivet Compañó, professora de kundalini ioga

"La pau que cerquem es troba al nostre interior. Només cal donar-nos el moment per anar.la a buscar"

més informació Ivet 607747499

IOGA I MINDFULNESS PER NENES I NENS
de 4 a 11 anys

Tots els dijous de 18.15 a 19.15 h

"Jugarem, cantarem mantres, sentint el cos en el moment present, compartirem i creixerem com a éssers humans"

més informació Lluïsa 610456149

Cal portar estora de ioga, coixí, manta i roba còmoda
Inscripcions a Gent del Masnou. Tardes laborables de 6 a 2/4 de 9. Vocalia Recreativa

PER UNA RESPOSTA CATALANA A LA CRISI: AQUEST 1 DE MAIG, ALCEM-NOS!

Narcís Turull
Secretari nacional de l'Assemblea

La diada del proper dissabte 1 de maig, Dia Internacional de la Classe Treballadora, no serà com la d'altres convocatòries: després d'un any de les mesures restrictives decretades a causa de la pandèmia, els nivells de salut, economia, activitat social i empoderament de la societat catalana es troben sota mínims. Com sempre, les conseqüències més directes d'aquesta crisi han recaigut en la majoria del nostre país: la gent gran, els estudiants, el jovent, les persones assalariades, els emprenedors, els autònoms, els migrants, les dones. Tots els col·lectius precaritzats i sobreexplotats que conformen, amb totes les condicions, el nostre capital humà.

Davant d'aquesta situació, ara més que mai cal una resposta conjunta, en clau social i nacional, vertebrada entre el sindicalisme nostrat i l'independentisme de masses: és per això que la Intersindical – Confederació Sindical Catalana (I-CSC) i l'Assemblea Nacional Catalana han rellançat la plataforma Alcem-nos!, per impulsar una campanya potent, àmplia, de xoc contra els efectes devastadors que la COVID i les dures polítiques que se n'han derivat han tingut sobre el nostre poble.

I aquesta resposta, aquesta plataforma d'ampli espectre, aquesta campanya de xoc no es pot concebre si no és en clau netament independentista: perquè sense les eines d'un estat propi, sobirà i independent, mai no podrem redreçar l'economia ni aplicar les mesures sanitàries, polítiques i socials que només des de l'autogovern i amb la plena disposició dels nostres recursos podrem fer efectives. I perquè, de la mateixa manera, la raó última, el sentit instrumental de la creació d'una República Catalana independent no és altre que la constitució d'una nova entitat sobirana que respongui a les necessitats del conjunt de les persones que viuen en territori català.

Per tot això, a través del paraigua mobilitzador d'Alcem-nos!, la Intersindical i l'Assemblea convoquen a mobilitzar-se en les concentracions que entorn de l'1 de maig s'organitzen en diversos punts de les nostres comarques. Així mateix, un cop passada aquesta diada, s'anunciaran noves accions i convocatòries per tal d'enfortir aquesta resposta social i nacional a la crisi que ens amenaça i ens colpeja de nou.

Per una resposta catalana a la crisi, per la República dels drets socials: ALCEM-NOS!

La cuina de l'Antònia

El cullerot

Llibrets de sardina

Ingredients:

De 12 a 16 sardines mitjanes, 50 gr de pernil, 50 gr de formatge emmental ratllat, 1 ou, farina de galeta, julivert, sal i oli.

Preparació

Netegeu les sardines traient-ne el cap i les espines i obrint-les per la meitat.
Poseu el forn a 180º per dalt i per baix.
Per preparar el farcit o entremig dels llibrets: Agafeu un bol i hi bateu l'ou, hi poseu el pernil tallat a tiretes fines, el formatge ratllat, un pessic de sal i el julivert picat, aneu-hi posant la farina de galeta fins que quedi una pasta més aviat densa. Feu una capa amb la meitat de les sardines a la safata del forn, o en un altra safata, i una segona capa amb el farcit, per després recobrir-ho amb l'altra meitat de les sardines. Unteu tot el sobre amb una mica d'oli i un pessic més de sal... i cap al forn uns 15 minuts. Veureu quin plat tan exquisit, econòmic i estiuenc. Bon profit!

Deien els vells pescadors que, de tot l'any, els mesos que no porten la lletra "r" són els òptims per menjar sardina i musclos, per tant, del maig a l'agost, aprofiteu-ho!

el cullerot
El Masnou, Sant Felip, 45 · **93 540 97 41**
Badalona, Canonge Baranera, 75 · **93 384 43 51**
www.elcullerot.cat
elcullerot@hotmail.com
De tot per a la cuina

CONVOCATÒRIA DE LES ASSEMBLEES DE SOCIS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA 2021

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les Assemblees Generals Ordinària i Extraordinària per al diumenge
30 de maig del 2021 a les 12 del migdia.

Excepcionalment, a causa de les limitacions de reunió presencial decidides per les autoritats sanitàries i a l'empara de les disposicions transitòries dictades per la Generalitat de Catalunya, les assemblees d'enguany se celebraran telemàticament.

A fi i efecte que hi puguin participar tots els socis de ple dret que ho desitgin, agrairem que al més aviat possible ens facilitin l'adreça de correu electrònic on els serà tramès, oportunament, el *link* que els permetrà l'accés a la participació des d'ordinador, tauleta o mòbil.

ASSEMBLEA ORDINÀRIA. ORDRE DEL DIA:

1/ Ratificar l'estat de comptes 2019 i pressupost 2020, aprovats per la Junta Directiva i tramesos per correu juntament amb el Butlletí de desembre.
2/ Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes 2020 (*)
3/ Presentació i aprovació, si escau, del pressupost 2021 (*)
4/ Breu resum de les activitats realitzades el 2020 i projectes del 2021
5/ Suggeriments i preguntes

(*) A partir del 30 d'abril proper, els comptes del 2020 i el pressupost del 2021 seran tramesos per correu electrònic als socis dels quals disposem d'adreça electrònica i, alhora, estaran a disposició de tots els socis al local social per a consulta prèvia.
D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA. ORDRE DEL DIA

1/Punt únic: Renovació dels càrrecs de:
President, Secretari, Vocal de Cultura i Vocal no adscrit a cap vocalia (*)

(*) D'acord amb els estatuts, per presentar candidatures a qualsevol dels càrrecs de la Junta Directiva caldrà el suport del President, de la Junta Directiva o bé d'un mínim de 10 socis. A tal efecte, el cens actual de socis restarà a la Secretaria de l'Associació per a consulta dels socis interessats a presentar-se com a candidats.

Cordialment,
Joan Casals i Agustí
President de Gent del Masnou